

Hồi thứ mười bảy

Tàn sát lệnh

Mất trọn hết một năm, Cát Nhược mới tụ thành võ học của Bách Diện Nhân với sự trợ giúp của Tuệ Nam.

Một buổi sáng mùa đông, khi những chòm bông tuyết phủ xuống ngôi cổ miếu, Tuệ Nam mới đến bên Cát Nhược:

- Đại ca... hôm nay đại ca thử sử dụng đến Tàn Sát Lệnh cho mọi người nhìn xem.

Cát Nhược gật đầu:

- Mọi người hãy vào trong miếu quan sát coi đại ca tiến triển đến đâu.

Tuệ Nam quay trở vào miếu, Cát Nhược đứng giữa trời tay cầm cây thiết trượng huyết lâu. Những bông tuyết trên trời lả tả rơi xuống, chẳng mấy chốc bám đầy trên vai Cát Nhược.

Cát Nhược nhìn trời, hít chân khí, thét một tiếng thật lớn:

- Tàn Sát Lệnh.

Cùng với tiếng thét khủng bố đó, cây thiết trượng huyết lâu như biến hóa thành trăm ngàn chiếc bóng vân vũ che kín thân ảnh chàng, rồi liền theo đó, từng tia tử quang xanh lè đan kín cả bầu trời.

Tuyết bốc thành hơi, và những tiếng nổ như sấm động, tưởng chừng cả hòn đảo Long Hoa sắp chìm xuống đáy biển.

Tuệ Nam đứng bên trong cổ miếu, mà ngỡ như mình đang đứng trên một cơn chấn động khủng khiếp không thể nào ngờ được. Cứ sau một tiếng nổ như sét trời đánh xuống vách núi, thân ảnh của nàng lại chao đảo.

- âm... âm... âm...

Cát Nhược trụ thân, dưới chân chàng, bông tuyết đã hóa thành hơi bốc hết rồi, chung quanh Cát Nhược là những cái lỗ to nửa trượng, nám đen trông vô cùng nham nhở.

Tuệ Nam bước ra nhìn ngọn thiết trượng huyết lâu mà chẳng biết nói gì. Lần đầu nàng chứng kiến oai lực vô cùng khủng khiếp của Tàn Sát Lệnh nên không khỏi bồn loạn trong lòng.

- Đại ca ...

- Mọi người thấy Tàn Sát Lệnh như thế nào ?

- Đại ca hãy hứa với mọi người chỉ khi nào cần kíp lắm mới sử dụng đến Tàn Sát Lệnh.

Cát Nhược mỉm cười:

- Tuệ Nam... ta không phải là kẻ háo sát, thích giết người. Tàn Sát Lệnh chỉ sử dụng khi ta là Thiên Vương, Địa Vương, còn bản thân Cát Nhược chỉ muốn mang chiếc mặt nạ Nhân Vương mà thôi.

Tuệ Nam nép đầu vào ngực chàng:

- Tiểu muội cũng muốn như vậy. Bởi sử dụng đến Tàn Sát Lệnh. Tiểu muội sợ...

Cát Nhược vuốt tóc nàng:

- Hay là mình để Thiết trượng huyết lâu trở vào cổ áo quan.

- Thiết trượng huyết lâu trong tay đại ca muội không còn sợ gì nữa. Để nó lại đây nếu ai đó lấy được, mà người đó lại có tà tâm, thì còn nguy biết chừng nào nữa. Miễn sao đại ca sử dụng Tàn Sát Lệnh đúng vào những tình huống cho phép là tốt rồi.

- Muội yên tâm đi

Tuệ Nam ngược lên nhìn chàng:

- Võ công của đại ca đã tự thành rồi đó. Giờ đã đến lúc...

Hai mắt Tuệ Nam rướm lệ nhỏ xuống, chẳng mấy chốc đã có tiếng nấc khe khẽ của nàng.

Cát Nhược áp đầu Tuệ Nam vào ngực mình:

- Muội... Muội tính...

Tuệ Nam ngược lên mỉm cười với Cát Nhược:

- Muội phải quay về La Phù sơn... Đại ca trở về Vô Danh Kiếm, tẩy thanh ác tặc, dựng lại cơ đồ của phụ thân.

Cát Nhược gật đầu:

- Đại ca sẽ tìm đến La Phù sơn để gặp muội sau khi phục hồi Vô Danh Kiếm.

Tuệ Nam mỉm cười:

- Biết đâu chừng khi đại ca đến Hón Thành thì muội cũng kịp cỡi hạc đến.

- Một mình đại ca cũng đủ đối mặt với Vô Thần chương giáo rồi. Muội khỏi phải bận tâm. Với lại Cát Nhược muốn tự mình giải quyết những ân oán với Vô Thần chương giáo.

- Nhưng muội muốn góp phần với đại ca.

Cát Nhược lắc đầu:

- Muội không nên nhúng tay vào... Đây là việc riêng, với lại nhũ mẫu Phụng Tiên và Tĩnh Bình còn đang ở trong tay Vô Thần chương giáo, nếu khinh suất, tính mạng của những người đó khó bảo toàn.

Hai người trở vào trong tòa miếu. Dọn dẹp đầu đó thơm tất lại như cũ. Cát Nhược cùng Tuệ Nam thấp hai nén nhang lên bàn thờ bài vị.

Cát Nhược khấn:

- Sư phụ... Cát Nhược may mắn trở thành truyền nhân của người, nhất định sẽ dùng võ công của người phục hồi chánh đạo.

Khẩn xong, chàng và Tuệ Nam hành đại lễ rồi mới đứng lên, quay ra cửa.

Hai người trở ra ngoài bờ biển, bồi hồi nhìn nhau.

Tuệ Nam bậm môi một lúc mới nói:

- Đại ca hãy bảo trọng.

Cát Nhược gật đầu. Thấy lệ ngọc của nàng bắt giáng nhỏ xuống, Cát Nhược không đành được, nắm tay Tuệ Nam:

- Muội bảo trọng

Vừa nói dứt lời, Cát Nhược đã thấy xa xa bóng trắng của Bạch nhĩ Và thoáng chốc Bạch nhĩ đã vỗ cánh ngay trên đỉnh đầu chàng và Tuệ Nam.

Trên mình Bạch Nhĩ là Bá Ngôn nghiêng đầu đưa tay ngoắc Tuệ Nam:

- Tỷ tỷ... sư phụ đang chờ.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhược:

- Đại ca! Muội kiếu từ.

Nàng dứt lời, điểm mũi hài, thân ảnh như cánh bướm bay vút lên ngời trên thân mình Bạch nhĩ. Tuệ Nam cúi xuống, vừa khóc vừa nói:

- Cát Nhược bảo trọng...

Bạch nhĩ vỗ cánh mạnh một cái, như cánh tên bay vút đi về phía cuối trời tây. Chẳng mấy chốc, bóng chim chỉ còn là một chấm sáng trên mặt biển.

Cát Nhược nhìn theo thở dài ảo não. Khi Tuệ Nam đi rồi thì trong lòng chàng trở lên cô tịch nặng nề.

Một vòi nước từ dưới đáy biển phun lên, liền sau đó là chiếc vây cá hôm nào đã đưa chàng và Tuệ Nam đến Long Hoa đảo.

Cát Nhược mỉm cười:

- Kinh ngư... Người đến đón ta đây à ?

Cát Nhược dụng luôn bộ pháp di hình kỳ tuyệt băng mình ra, và chễm chệ ngồi trên lưng kinh ngư.

Chàng vỗ vào vây cá:

- Chúng ta đi thôi.

oOo

Hứa Đô thành... Thiên Đăng kỹ viện.

Cũng những ngọn thiên đăng như phủ lên tòa lầu nguy nga tráng lệ, khách thập phương lũ lượt kéo vào khi hoàng hôn chập xuống.

Cát Nhược trong trang phục nho sinh thư thái thả bước lên bậc tam cấp. Có lẽ sau một năm trù rèn công phu võ công của Bách Diện Nhân, chàng đã thay da đổi thịt, và cái danh Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng cũng trôi theo năm tháng, chẳng còn đọng lại trên giang hồ, nên sự xuất hiện của chàng ít ai để ý tới.

Cát Nhược vừa lên hết bậc tam cấp, giật mình khi thấy phía trước mình là chiếc lưng eo quện thuộc của Tạ Thu Nguyệt. Tạ Thu Nguyệt trong bộ cánh trắng của các nàng kỹ nữ, mới khiến cho Cát Nhược giật mình. Chàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Giang Nam vạn phú sau một năm lại lụn bại như vậy sao?”

Cát Nhược tính bước lại bên Tạ Thu Nguyệt, thì hai gã đại hán từ phía hậu cung đã tiến lại bên nàng. Hai tên đó xì xào mấy câu. Thu Nguyệt liền bỏ đi thẳng vào cửa hậu điện.

Thấy hành động có vẻ miễn cưỡng của nàng. Cát Nhược ngờ ngợ, Tạ Thu Nguyệt được ai đó triệu hồi. Nghĩ đến ngày nào, chàng bất giác xót xa cho nàng.

Cát Nhược liền nổi gót theo sau Tạ Thu Nguyệt.

Chàng vừa bước đến cửa dẫn vào hậu điện thì bị gọi giật lại:

- Công tử...

Liên sau đó, hai gã đại hán đã xuất hiện ngay bên cạnh. Một tên đặt tay lên vai Cát Nhược, cất tiếng thật ôn nhu nói:

- Công tử miễn thứ, cửa này không dành cho khách.

Cát Nhược mỉm cười từ từ quay lại đối mặt với hai gã đại hán có hàm râu cá chốt, chàng nói:

- Tiểu gia thấy vị cô nương vừa rồi rất giống Giang Nam vạn phú Tạ tiểu thư. Xin hỏi hai vị có phải nàng không ?

Hai gã đại hán cùng gật đầu một lượt. Gã đứng bên phải Cát Nhược buông tay khỏi vai chàng:

- Chắc công tử mới đến đây lần đầu không biết, chứ vị cô nương vừa rồi cách đây một năm là thiên kim tiểu thư, nam nhân chỉ đứng nhìn mà tơ tưởng thôi. Nàng chính là Tạ tiểu thư đó.

Cát Nhược nheo mày hỏi:

- Một đại gia, hào phú như Tạ tiểu thư sao lại vào làm kỹ nữ trong này ?

Gã đại hán đứng bên trái cười hì hì nói:

- Sự đời mà... Chẳng qua công tử không biết, Tạ tiểu thư vì dám cãi lệnh tôn chương quan nên mới vào chốn...

Gã đại hán đang nói im bặt lại , rồi nói tiếp:

- ý... chuyện đó công tử không nên biết làm gì.

Cát Nhược ngây ngô, móc luôn một nén vàng nhét vào tay gã, chàng nói:

- Tiểu gia tặng nhị vị nén vàng này dùng rượu giải khuây.

Cả hai tên liền ôm quyền nói:

- Đa tạ công tử !
- Tiểu gia muốn hỏi hai vị một câu nữa, chẳng hay có được không?
- Nếu câu hỏi đó không ảnh hưởng gì đến chúng tôi.
- Tất nhiên rồi. Ta muốn hỏi nhị vị, tổng quản Thiên Đăng kỹ viện là ai vậy ?

Gã đại hán đứng bên trái nhìn sững chàng:

- Công tử không biết à?

Cát Nhược lắc đầu.

- Đại tổng quản chính là Hoàng đại gia đó.
- Tiểu gia muốn biết danh hiệu của đại tổng quản ?
- Tổng quản có danh là Bách Tình Nhân Hoàng đại gia.

Cát Nhược lặp lại:

- Bách Tình Nhân Hoàng đại gia. Danh hiệu này chứng tỏ vị tổng quản đó rất hào hoa phong nhã.

- Hoàng đại gia hào hoa nhất thành Hứa Đô.
- Vậy chắc Tạ tiểu thư đi gặp Bách Tình Nhân ?

Hai gã đại hán bật cười khúc khích, tên đứng bên phải gật đầu nói:

- Đúng như công tử dự đoán đó. Tạ tiểu thư được Hoàng đại gia ưu ái hơn những ả kia, nên thỉnh thoảng triệu hồi nàng đến hầu tiếp.

- Tiểu gia muốn xem mặt vị tổng quản đó quá.
- Không được đâu !

Gã đại hán chưa kịp nói dứt câu, đã nhận luôn một ngọn chỉ khí của Cát Nhược. Gã kia toan thoái lùi về sau nhưng cũng chỉ kịp nhúc nhích bàn chân, thì đã đứng ngậy ra rồi.

Cát Nhược mỉm cười nói:

- Nhị vị tạm thời đứng đây gác cửa, tiểu gia vào trong một chút rồi sẽ ra ngay thôi mà.

Nói dứt lời, chàng xăm xăm bước qua cửa hậu diện. Vừa quả khỏi cửa hậu diện, Cát Nhược trở luôn thuật Vô Hình bộ pháp. Thân ảnh của chàng như một cánh bướm chập chờn, lúc hiện lúc mất băng vào phía sau tòa kỹ viện Thiên Đăng.

Không mấy khó khăn, chỉ thoáng một chút, Cát Nhược đã bắt kịp Tạ Thu Nguyệt, cũng v ừa lúc này đẩy cửa bước vào trong tòa nguyệt lâu.

Cát Nhược đề khí, và chỉ khẽ lắc đôi vai thư sinh, thân ảnh đã phiêu phiêu băng lên nóc tòa nguyệt lâu đó. Chàng hạ mình xuống mái hiên, tựa như chiếc lá khô êm êm đáp xuống.

Ngón tay trở của Cát Nhược vươn ra xoi luôn một lỗ xuyên qua mái ngói, rồi ghé mắt nhìn xuống.

Bên trong tòa nguyệt lâu, Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ chễm chệ ngồi trên tràng kỷ, trong khi đó Tạ Thu Nguyệt đứng hầu ngay bên khung cửa, cúi gằm mặt xuống. Nàng đúng là một ả nô tỳ an phận, chẳng dám nhìn vị chủ nhân.

Hoàng Nhan Trổ cầm quả táo, ngặm một miếng rồi quăng về phía góc phòng. Hân cất tiếng hạ mệnh lệnh:

- Mang quả táo đó đến đây cho lão gia !

Tạ Thu Nguyệt liền quì mọp xuống chực bò đến quả táo, nhưng Hoàng Nhan Trổ đã quát lên:

- Không được

Tạ Thu Nguyệt ngẩng đầu nhìn gã.

Hoàng Nhan Trổ nói tiếp:

- Lão gia muốn thấy người trần truồng kia, như những lần trước đó.

Nước mắt trào ra hai bên khóe mắt. Tạ Thu Nguyệt bặm môi, toan cởi bỏ y trang thì bất ngờ quả táo như có bóng ma vô hình bốc lên khỏi mặt đất.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ chỉ thoáng ngạc nhiên, thì quả táo bay xẹt vào mặt gã nhanh không thể tưởng tượng.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ kịp nghiêng đầu qua bên, nên quả táo ấy bay sượt qua mang tai gã.

Véo !

Quả táo gần chạm đến vách tường thì dừng sững lại, rồi đảo một vòng từ từ lượn lơ đến trước mặt Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ.

Quả táo cứ bay lên bay xuống như muốn bốn cột gã.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ vương trảo thủ ra chop, quả táo lác qua bên thoát đòn trảo ấy trong gang tấc, rồi lại chòn vòn trước mặt Bách Tinh Nhân.

Họ Hoàng nhìn quả táo chăm chăm, gã lẩm bẩm:

- Ma quỷ ? Quả thật có ma quỷ sao ?

Miệng gã còn lẩm nhẩm thì đã nghe bên tai mình tiếng vo ve:

- Họ Hoàng kia, người đang đối mặt với phán quan nơi diêm phủ, sao còn chưa chịu quì xuống?

Hoàng Nhan Trổ nheo mày:

- Phán quan nơi diêm phủ ?

- Đích thị là ta. Hừ... người đã đắc tội với bốn quan, trong lúc ta đang say giấc lại quăng táo vào mặt quan. Tội của người đáng đun trên chảo dầu sôi.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ lùi lại nửa bộ:

- Hoàng mồ lỡ tay. Hoàng mồ lỡ tay !

- Lỡ tay à...

Giọng vi vu gần mạnh khiến họ Hoàng giật thót ruột, gã chưa kịp định thần thì quả táo nện thẳng vào miệng gã.

Sức mạnh của quả táo thật là khủng khiếp, khi nó đập nát thì Hoàng Nhan Trổ cũng rụng luôn hai chiếc răng.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ phun hai chiếc răng gãy xuống đất.

Vừa phun, gã vừa dợm bộ chực phi thân thoát chạy ra ngoài, nhưng vừa dợm bước thì có một lực khí vô hình kéo chân gã lại.

Hoàng Nhan Trổ chới với, té ngã đến trước.

Bịch !

Y đảo mắt nhìn quanh, rồi nói:

- Phán quan. Miễn thứ cho Hoàng mỗ. Hoàng mỗ không muốn giỡn mặt với phán quan đâu.

- Ta tha cho ngươi, nhưng nhất định ngươi phải quì xuống liếm gót hài vị cô nương kia.

- Hoàng mỗ...

- Có nghe lệnh bản quan hay không ? Hay đợi ta xóa tên họ Hoàng ngươi trong sổ tử mạng ?

Hoàng Nhan Trổ vội vã rồi rít nói:

- Phán quan đại nhân đừng xóa tên Hoàng Nhan Trổ tiểu bối. Tiểu bối sẵn sàng thực thi mệnh lệnh của đại nhân.

- Tốt lắm ! Hãy làm đi. Bản quan đang ở ngay cạnh bên ngươi đó.

Hoàng Nhan Trổ vâng dạ rồi rít, tiến thẳng lại bên Tạ Thu Nguyệt quì mọp xuống.

Tạ Thu Nguyệt vội vã lùi về sau, nàng chớp mắt khoát tay lắc đầu:

- Hoàng tổng quản đừng làm như vậy. Tiệm nữ không muốn gia gia chết đâu.

Hoàng Nhan Trổ ngược lên nói với Tạ Thu Nguyệt:

- Ngươi hãy đứng yên để ta liếm gót hài ngươi. Bằng không ta sẽ chết bởi phán quan đại nhân.

Tiếng truyền âm của Cát Nhược nói vào tai Hoàng Nhan Trổ, Thu Nguyệt đâu có nghe, nhưng mệnh lệnh của họ Hoàng nàng không dám phản kháng.

Tạ Thu Nguyệt nhắm nghiền hai mắt, Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ bò tới thè lưỡi liếm hài nàng. Gã liếm xong, liền đứng lên. Nhưng tiếng phán quan lại đập vào tai gã:

- Chưa được. Bản quan thấy ngươi giống con chó quá, chó đã liếm giày chủ thì phải kêu gâu gâu. Nào kêu cho bản quan nghe coi!

Hoàng Nhan Trổ nhăn mặt nhăn mày, quì trở lại. Cát giọng sủa như chó.

Hành động của Bách Tinh Nhân như một người điên sắp biến thành khuyển đại, khiến Thu Nguyệt bật cười.

Hoàng Nhan Trổ nghiêm mặt nhìn lên, gã gằn giọng nói:

- Tiện nữ dám cười ta à ?

Tạ Thu Nguyệt bậm môi lại.

Hoàng Nhan Trổ lại nghe tiếng truyền âm của phán quan:

- Người phải sửa lên liên tục một trăm tiếng bản quan mới tha chết cho người.

- Đại nhân !

- Người không sửa, ta gạch tên người ngay lập tức đó.

Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ lại sửa inh ỏi. Lão cứ gục mặt xuống sàn phòng sửa đúng một trăm tiếng, lúc ngẩng lên thì bật cong người đứng dậy.

Trước mặt Bách Tình Nhân là Vô Cát Nhược, còn Tạ Thu Nguyệt thì đang đứng ngay cửa lăm lét nhìn họ Hoàng.

Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ nhìn chằm chằm Vô Cát Nhược, nói:

- Người... người...

- Tiểu gia chính là bản phán quan đại nhân nơi diêm phủ.

Hoàng Nhan Trổ nhìn Cát Nhược như muốn đóng đinh vào mặt chàng. Gã lắp bắp nói:

- Người chính là tiểu tử Vô Cát Nhược !

Hoàng Nhan Trổ vừa dứt câu đã bị Cát Nhược vỗ luôn một tay vào má trái, gò má của gã lập tức sưng tấy lên.

Cát Nhược gằn từng tiếng nói:

- Họ Hoàng kia. Người dám hỗn láo với bốn đại nhân phán quan à ?

Hoàng Nhan Trổ bán tín bán ngờ, lùi lại nửa bộ nhìn xuống chân Cát Nhược. Gã nheo mày, tự nhủ thâm trong đầu rằng:

“Gã tiểu tử này không thể là phán quan được, y đúng là người bình thường như mình thôi.”

Cát Nhược thấy vẻ mặt nhăn nhó của Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ liền bật ra tiếng cười khúc khích.

Hoàng Nhan Trổ nghe Cát Nhược cười, vừa then vừa tức, liền chỉ tay vào mặt chàng:

- Tiểu tử, người dám xảo ngôn trước mặt Hoàng mẫu.

- Hoàng mẫu cái con khỉ mốc. Người chỉ đáng làm một con chó sửa gâu gâu mà thôi. Bản đại quan còn thương tình chưa biến người thành cục gì gì đó rồi.

Nghe Cát Nhược nói mà mặt Bách Tình Nhân biến qua màu đỏ như trái gấc. Gã vừa then, vừa giận. Giận quá đăm chiêu, quát lên một tiếng:

- Hoàng mẫu sẽ moi tim, móc ruột người về dâng nạp cho chương giáo, đặt cúng tế trong ngày đại hội Long Hoa.

Bách Tinh Nhân vừa quát, vừa tràn bộ tới, vận mười hai thành chân khí, tổng ra một đạo chưởng công thẳng vào mình Cát Nhược.

Mặc cho Bách Tinh Nhân hùng hổ trở chưởng ảnh, cát Nhược vẫn phớt lờ như không thấy.

Chưởng khí của Bách Tinh Nhân vỗ thẳng vào thân chàng, như đánh vào mớ bùn nhùn kỳ lạ. Lão thất kinh vội rút chưởng lại, nhưng hổ khẩu đã bị Cát Nhược thộp lấy rồi.

Bốp !

Thêm một cái bạt tai bên má phải, mặt của Bách Tinh Nhân đây hằn lên.

Sau cái bạt tay tàn nhẫn đó, Cát Nhược phóng luôn năm đạo chỉ công bắn vào năm đại huyết kỳ môn gồm “Linh Đài, Chấm Thủy, Vĩ lư , Ngọc Hồi, Hạ Chấm.”

Bách Tinh Nhân rú lên một tiếng, gã có cảm giác toàn thân mình nhưng nhúc bầy kiến thi nhau đốt.

Bách Tinh Nhân xỏ tung tất cả trang y, gãi lấy gãi để, miệng thì van xin:

- Phán quan đại nhân tha cho tiểu bối.

- Người hãy ngoan ngoãn nghe bốn quan hỏi rồi trả lời. Thành thật thì bốn đại nhân còn niệm tình tha cho tội chết.

Bách Tinh Nhân rồi rít nói:

- Tiểu nhân sẵn sàng. Sẵn sàng nghe lệnh phán quan đại nhân.

Hoàng Nhan Trổ gãi mãi mà vẫn chưa đã ngứa. Gã gãi đến độ da thịt muốn tróc ra ngoài.

Cát Nhược lạng mình lại, dùng khí chỉ giải huyết cho họ Hoàng.

Chàng gần giọng hỏi:

- Bốn đại nhân tạm thời ngăn khí ma trong mạch người. Nếu người gian trá, chỉ một cái vỗ tay thật khế của bốn quan thôi, khí ma sẽ hành hạ người.

- Tiểu nhân biết. Tiểu nhân biết...

Cát Nhược gật gù:

- Chưởng giáo Vô Thân hiện nay đang ở đâu ?

Hoàng Nhan Trổ há hốc miệng:

- Đại nhân...

- Người trả lời không ?

- Tiểu nhân không biết, nhưng chắc chắn người sẽ có mặt vào ngày đại hội Long Hoa.

- Tại sao vị cô nương kia lại ở trong Thiên Đăng kỹ viện?

- Tiểu nhân đã bắt gia gia của ả...

Cát Nhược hừ một tiếng, rồi nói:

- Người thật là đáng tội chết !

Cát Nhược hừ một tiếng cướp tinh thần Hoàng Nhan Trổ:

- Người là người của Vô Thân giáo, vậy có biết Phụng Tiên và Tĩnh Bình đang ở đâu không ?

Bách Tình Nhân mặt xanh như chàm đổ lấp bắp:

- Tiểu nhân...

Cát Nhược nạt ngang:

- ở đâu ? Hay người muốn khí ma tàn phá lục phủ ngũ tạng ?

- Tiểu nhân nói... Phụng Tiên đang bị giam ở cấm cung.

- Còn Tĩnh Bình ?

- Tĩnh Bình thì đã theo hầu Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đang ở đâu?

- Người đang luyện công ở U Linh môn.

Cát Nhược gật đầu:

- Người rất là ngoan ngoãn. Bốn tiểu gia tạm thời tha cho cái mạng chó của người. Nhưng với tòa kỹ viện này thì tiểu gia sẽ đốt quách nó đi. Người về trả tự do cho Giang Nam đại phú cùng tất cả tài sản của lão. Bằng không thì chó trách ta. Đi đi...

Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ vội vã ôm quyền:

- Tiểu nhân kiếu từ !

Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ vừa dậm bước, thì Cát Nhược đã gọi giật lại:

- Người không được đi bằng hai chân, mà phải bò, vừa bò vừa sữa như chó vậy đó.

- Dạ... Tiểu nhân nghe lệnh.

Bách Tình Nhân quì xuống đất, rồi bò lần ra cửa. Gã vừa bò vừa sữa cho đến khi ra đến bên ngoài, bật dậy trở thuật khinh công lao biến đi nhanh không thể tả.

Cát Nhược bật cười nhìn theo họ Hoàng. Chàng đâu biết rằng tha cho Hoàng Nhan Trổ hôm nay, chàng sẽ gặp đại họa về sau này.

oOo

Ngọn lửa bùng lên dữ dội, chẳng khác ngọn lửa hôm nào đã thiêu hủy tòa từ đường Vô Danh kiếm phái, chẳng mấy chốc, kỹ viện Thiên Đăng chỉ còn là đồng tro tàn ngùn ngụt khói.

Cát Nhược nhìn Tạ Thu Nguyệt:

- Tiểu thư... Bây giờ tiểu thư hãy quay trở lại Giang Nam để gây lại cơ đồ Tạ gia. Tại hạ kiếu từ.

Cát Nhược chỉ cỗ xe song mã để sẵn bên đường, rồi nói:

- Trong cỗ xe này có mười vạn nén vàng ròng, mà Cát Nhược đã lấy trong tòa Thiên Đăng kỹ viện này. Tiểu thư phân phát cho những kỹ nữ để họ làm lại cuộc đời, còn bao nhiêu thì tiểu thư hãy giữ lấy.

Tạ Thu Nguyệt lệ rơi lã chã, nói với Cát Nhược:

- Không ngờ lúc hoạn nạn, Tạ Thu Nguyệt mới hiểu đáng tấm lòng vàng của công tử.

Cát Nhược an ủi nàng:

- Tiểu thư đừng khách sáo, bận tâm. Coi như Cát Nhược trả lại tiểu thư món nợ hôm nào ở Ô Đầu. Nếu hồi đó không có tiểu thư, Cát Nhược đã bị công tử Trầm Lãi hành hạ cỡ nào.

Cát Nhược ôm quyền:

- Tiểu thư hãy保重, tại hạ kiếu từ ! Hy vọng có ngày mình sẽ gặp lại.

Cát Nhược quay lưng, Thu Nguyệt nhìn theo đếm những gót chân của chàng mà lòng nuối tiếc, xót xa vô cùng.

Cát Nhược chỉ còn là chiếc bóng xa xa, Thu Nguyệt mới khẽ gọi:

- Vô đại ca... Cát Nhược đại ân nhân. Đại ca... Tại sao Thu Nguyệt không tái ngộ với đại ca sớm hơn, giờ thì...

Nàng bậm môi nấc lên những tiếng thổn thức.

Cát Nhược đi rồi, Thu Nguyệt quay lại nhìn hai mươi người kỹ nữ đứng sau lưng mình, nàng nói:

- Các vị hãy chia nhau số kim ngân trên cỗ xe kia, rồi trở về quê lập lại cuộc đời

Thu Nguyệt thở dài, nàng cam nhận một sự trợ trợ trống vắng, tưởng chừng như cả thế gian này chỉ còn mỗi mình nàng sống trong nỗi cô độc.

Tất cả những kỹ nữ trong Thiên Đăng kỹ viện vừa chia xong số kim ngân, chực đi thì đột ngột có hai mươi nhân vật Vô Thân giáo xuất hiện. Dẫn đầu nhóm cao thủ đó là Thi San Hào, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ và Dạ Điệp cung nữ Lâm ý Tình.

Thấy những nhân vật cao thủ của Vô Thân giáo xuất hiện, tất cả những nàng kỹ nữ như thấy cộp dữ, túm tụm đứng quanh Tạ Thu Nguyệt. Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ chỉ tay vào mặt Tạ Thu Nguyệt hỏi:

- Tiệp nữ .. Người dám cả gan đốt Thiên Đăng kỹ viện, còn tính đoạt kim ngân của chương giáo.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ lắc vai, phi thân tới đứng trước mặt Tạ Thu Nguyệt lão hỏi:

- Tên tiểu tử Vô Cát Nhược đâu rồi ?

- Chàng đã đi rồi

Vẻ mặt của Tạ Thu Nguyệt chẳng hề tỏ ra sợ hãi và có vẻ thờ ơ với quần ma.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ thở hồng hộc, khoát tay một cái.

Một tên thuộc hạ Vô Thần giáo ôm chiếc bọc phủ vải điều quăng về phía Thu Nguyệt. Bọc vải điều rút dưới chân nàng, lăn ra chiếc đầu của Giang Nam đại phú Tà Ôn Hầu.

Thu Nguyệt sững sờ nhìn chiếc đầu cha mình, nàng thét lớn:

- Gia gia...

Ôm chiếc đầu Tà Ôn Hầu vào lòng. Thu Nguyệt trừng mắt nhìn Hoàng Nhan Trổ:

- Lũ ma đầu, các người quá tàn bạo âm hiểm. Thấy kẻ cô thế thì bức hiếp, thấy người anh hùng thì rút cổ rút vai như bây khuyến diên.

Hoàng Nhan Trổ vươn tả thủ tát thật mạnh vào mặt nàng.

Bốp !

Cái tát của gã hất luôn Tà Thu Nguyệt ngã ra đất, nhưng nàng vẫn ôm cứng chiếc đầu của gia phụ.

Bất thần Tà Thu Nguyệt bật cười khanh khách, có lẽ nàng biết chắc chắn rằng, sự trở lại của Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ là thời khắc lưỡi hái tử thần cướp đi cái mạng của nàng. Thật ra, Tà Thu Nguyệt đâu còn nghĩ đến sự sống hay cái chết, với nàng thể xác đã chết từ lâu rồi, nếu không vì sinh mạng của đại phú Tà Ôn Hầu.

Tà Thu Nguyệt chỉ tay vào mặt Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ :

- Họ Hoàng kia, sẽ có một ngày Cát Nhược đến bắt người chịu tội với trời đất.

Hoàng Nhan Trổ nghe nhắc đến tên Cát Nhược, mặt biến sắc, không phải vì sợ, mà vì giận thì đúng hơn. Gã nghĩ đến Cát Nhược thì nhớ đến lúc mình bị biến thành loài chó cắn cần.

Hoàng Nhan Trổ rít lên:

- Hoàng mỗ sẽ bắt tên tiểu tử đó, cắt từng miếng da miếng thịt của y, ta mới hả giận. Còn bây giờ, Hoàng mỗ tính sổ với tiện nữ trước.

Hoàng Nhan Trổ vừa nói vừa bước đến nắm tóc Tà Thu Nguyệt ghệt lên. Cặp mắt của gã đỏ hoe, sòng sọc điểm vào mặt nàng:

- Hoàng mỗ nghĩ đến tên tiểu tử kia chắc có cảm tình với người. Để ta hành hạ người xong rồi treo lên cây bêu giữa chợ để tiểu tử đó chiêm ngưỡng.

- Tên ma đầu. Người tính lằng nhục ta nữa à ? Không dễ có lần thứ hai đâu.

Tà Thu Nguyệt vừa dứt câu, trào thủ của Bách Tình Nhân như năm chiếc vuốt dã thú chộp vào xiêm y nàng.

Xoạt !

Tà Thu Nguyệt bị xé trang y, vẫn không tỏ ra sợ hãi hay thẹn thùng, nàng ôm đầu phụ thân đứng bật dậy, bật ra những tràng cười giòn như pha lê:

- Tà Thu Nguyệt này đã chết từ lâu rồi.

Tà Thu Nguyệt quay lại nhìn thẳng vào nhóm ma đầu Vô Thần chưởng giáo, nàng nói:

- Ta nói cho các người biết, gã Bách Tinh Nhân Hoàng tổng quản của các người đã từng bị Cát Nhược đại ca ta biến thành chó điên và thậm chí còn liếm gót hài của ta nữa. Nếu gã không biến thành chó, và liếm gót hài của ta thì chẳng còn đứng đây được đâu.

Tạ Thu Nguyệt cười sằng sặc hơn nữa:

- Thân ta là một kỹ nữ, món hàng mua vui cho khách làng chơi. Thế mà tổng quản Vô Th ân vẫn phải liếm hài, Thu Nguyệt này đã thỏa mãn lắm rồi.

Nàng quay phát lại Hoàng Nhan Trổ:

- Tên cầu trệ, giết bốn cô nương đi...

Hoàng Nhan Trổ khịt mũi một cái, nhếch hai cánh môi xâm xì, nói gần từng tiếng:

- Trước khi Hoàng mỗ giết tiện nhân như ngươi, ta sẽ dày dọ thân xác ngươi như một miếng giẻ rách kia.

- Ngươi không làm được như vậy nữa đâu.

Tạ Thu Nguyệt nói dứt câu, nhắm mắt cắn luôn vào lưỡi mình. Máu tứa ra, chảy xuống hai bên mép, Tạ Thu Nguyệt trừng trừng nhìn Bách Tinh Nhân với cặp mắt hận thù như muốn chém xả gã ra làm hai.

Nàng từ từ khuyu xuống, nhưng vẫn ôm cứng chiếc đầu của cha mình.

Tạ Thu Nguyệt chết, mà quân ma vẫn còn sống sờ, mà có lẽ người sống sờ nhất chính là Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ. Gã không phải tiếc Tạ Thu Nguyệt, mà tiếc là chưa chính tay được hành hạ nàng để trả món hận nhỏ nhen với Cát Nhược.

Hoàng Nhan Trổ quay mặt nhìn đám kỹ nữ.

Thấy cặp mắt lạnh lẽo, chết chóc của họ Hoàng, đám kỹ nữ vội vã quì xuống, rồi rít nói:

- Lão gia tha mạng. Lão gia tha mạng.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ gầm lên một tiếng. Liên sau tiếng gầm đó, y đã tống một đạo khí chưởng đánh thẳng vào toán kỹ nữ không một chút nương tay.

Hoàng Nhan Trổ vừa ra tay thì Dạ Điện cung nữ Lâm ý Tình đã vung dải lụa cắt ngang luồng chưởng phong đó.

Bình !

Dạ Điện cung nữ lạng người đứng trước mặt họ Hoàng, nàng ta nói:

- Hoàng tổng quản sao phung phí như vậy được. Các nàng này đâu có tội gì. Kẻ có tội liên kết với người ngoại giáo đã chết rồi. Với lại, Nhứt Dạ đế vương cung đang cần những nàng này.

Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ thở dài một tiếng:

- Hoàng mỗ không muốn thấy mặt chúng nữa.

- Đa tạ Hoàng tổng quản đã nể mặt Lâm ý Tình.

- Lâm cô nương hãy đưa bọn chúng đi khuất khỏi mắt Hoàng mỗ.

Dạ Điện cung nữ Lâm ý Tình mỉm cười , quay lại Thi San Hào:

- Thi tướng công. Hãy dẫn những nàng này về Nhứt Dạ đế vương cung giùm thiếp.

Thi San Hào gật đầu, ra hiệu cho các nàng kỳ nữ đi theo gã.

Tất cả mọi người lũ lượt kéo nhau đi, rồi Bách Tình Nhân Hoàng Nhan Trổ mới quay lại nhìn xác Tạ Thu Nguyệt. Gã xé tung tất cả xiêm y nàng, rồi viết luôn mấy chữ:

“Hoàng mỗ thủ ác, tiểu tử có tài hãy đến gặp ta tại U Linh môn.”

Hoàng Nhan Trổ quay lại đám thuộc hạ, lão nói:

- Treo cái xác con tiện nữ này lên cho bốn gia.

Bọn thuộc hạ Vô Thân giáo răm rắp thực hiện mệnh lệnh của họ Hoàng.

Hoàng Nhan Trổ nhìn lại cái xác của Tạ Thu Nguyệt lần nữa, lẩm nhẩm nói bằng giọng hậm hực:

- Tiểu tử, nếu ngươi đến U Linh môn sẽ nhận một cái chết tàn khốc nhất.

Nói xong, cả bọn kéo nhau đi, để lại hiện trường một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, vừa tàn nhẫn, vừa khủng bố và không thiếu không khí u tịch, nếu ai chứng kiến cột sống không thể không lạnh.

oOo

Cát Nhược chia tay với Tạ Thu Nguyệt, mới sực nhớ mình chưa truyền thụ cho nàng một chút võ công gì để hộ thân, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Trước đây, chính bản thân chàng vì không biết võ công nên mới chịu bao sự bức ép của lũ người ti tiện.

Nghĩ như vậy, Cát Nhược liền quay bước trở lại. Trong đầu nghĩ thầm:

“Tạ Thu Nguyệt gặp lại mình chắc mừng lắm. Hay mình cũng nên làm một chuyến du ngoạn đưa nàng về Giang Nam lập lại đại gia”

Với khinh công Vô Hình bộ pháp của Cát Nhược, thì chỉ mất hai khắc, đã quay trở lại bãi tro tàn Thiên Đăng kỹ viện.

Cát Nhược đứng như trời trồng. Trước mặt chàng là cái xác của Tạ Thu Nguyệt bị lột trần truồng treo lủng lẳng trên một cây sào, tay nàng còn ôm khư khư chiếc đầu của Giang Nam đại phú Tạ Ôn Hầu.

Cát Nhược cú trợn mắt nhìn. Hàng chữ “Hoàng mỗ thủ ác, tiểu tử có tài hãy đến U Linh môn”

Máu huyết trong kinh mạch Cát Nhược sôi sùng sục, ngỡ như sắp hóa thành lửa đỏ.

Cát Nhược điểm mũi giày, thân ảnh băng lên cấp ngang eo lưng xác Tạ Thu Nguyệt, đồng thời phát luôn một ngọn “Nhứt Chỉ Xung Thiên” cắt đứt dây thừng.

Cát Nhược đặt Tạ Thu Nguyệt nằm dưới đất, chàng nói:

- Tạ cô nương. Tại ta đã tha chết cho tên cẩu trệ đê tiện ấy, nên nàng mới ra nông nỗi này.

Cát Nhược vỗ tay vào đầu mình:

- Tại ta... Thu Nguyệt đừng trách Cát Nhược này. Ta sẽ đòi Hoàng tặc trả mối hận cho nàng.

Cát Nhược gầm lên:

- Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ... Tiểu gia không bắt được người trả món nợ man rợ này, tiểu gia thề không đứng trong trời đất nữa.

Cát Nhược thường ngày vốn chai sạn, hài hước. Đối với chàng tất cả mọi sự việc xảy ra trong đời đều bằng quang, nhưng đứng trước thảm cảnh thê thảm của Thu Nguyệt, lệ anh hùng cũng không giấu được, nhỏ dài trong sự im lặng, uất hận.

Tìm một khoảng đất trống, Cát Nhược rút Tàn Sát Lệnh, vẽ mặt chàng nghiêm khắc đến độ ngỡ như là mặt phán quan dưới diêm đình.

Cát Nhược trừng mắt nhìn chằm chằm vào khoảng đất trống, ngọn Tàn Sát Lệnh vung lên, hai luồng tử quang xanh biếc như hai luồng sét trời từ hai hốc mắt chiếc huyết lâu x ả ra, nện thẳng vào bãi đất đó.

âm !

Một lỗ huyết to lớn đã được đào xong, thu hồi Tàn Sát Lệnh, Cát Nhược bế xác Thu Nguyệt đặt xuống huyết mộ.

Chàng nhìn nàng lần nữa, mới dụng chuông phong bới đất lấp lại.

Đứng tần ngần một lúc lâu, Cát Nhược mới bỏ đi. Tâm niệm của chàng lúc này chỉ muốn tìm Hoàng Nhan Trổ bắt y phải trả lại món nợ đã gây ra cái chết thảm của Thu Nguyệt mà thôi.

Rời bỏ chỗ thương tâm, Cát Nhược dụng luôn bộ pháp Vô Hình bằng mình đi. Và chỉ mất bốn khắc, Cát Nhược đã đứng trước cửa tổng đàn quản giáo Vô Thần giáo.

Đứng trước cửa ngõ môn, sắc diện chàng đanh lại như một pho tượng thép, vô hồn, vô cảm.

Cát Nhược hít một hơi chân khí, song thủ dâng lên cao, và tổng thẳng về phía tám biển son son thép vàng khắc hàng chữ:

“Phân đàn tổng quản Hoàng Nhan Trổ “

Hai đạo khí chuông Vạn Tượng Huyền Công như hai quả búa thiên cân nện vào giữa tám biển.

âm !

Cả tám biển tan tành tro bụi đổ xuống rầm rầm.

Liên sau tiếng nổ đó, hai mươi tên thuộc hạ phân đàn của Hoàng Nhan Trổ như bầy ruồi từ bên trong lao ra vây quanh Cát Nhược.

Cát Nhược gần giọng:

- Các người muốn sống thì hãy vào báo tên Hoàng tặc ra đây cho tiểu gia phán xử.

Một tên thuộc hạ có khuôn mặt đỏ chằng đỏ chịt, lên tiếng gần gần:

- Tiểu tử. Người là ai mà dám lộng ngôn đòi phán xử Hoàng tổng quản chứ ?

Cái chết thảm của Thu Nguyệt khiến máu nóng trong cơ thể Cát Nhược còn sôi sùng sục, giờ lại nghe giọng xác xược của gã thuộc hạ họ Hoàng, khiến càng sôi dữ dội hơn.

Chiếu hai luồng nhõn, vào mặt tên đó, Cát Nhược buông luôn một câu lạnh như băng giá:

- Người đáng chết !

Cùng với tiếng nói lạnh băng, u uất đó, Cát Nhược thi triển luôn Vô Hình bộ pháp, đồng thời tả thủ đã trở trảo công bầu thẳng vào yết hầu gã thuộc hạ của Hoàng Nhan Trổ.

Kinh thân và thủ pháp của chàng xuất quỷ nhập thần, nên ai chứng kiến chắc không khỏi hồn xiêu phách lạc.

Bụp !

ạ !

Xác gã thuộc hạ Hoàng Nhan Trổ đổ kênh xuống đất, yết hầu bị trảo công bức tung, lòi gân ra ngoài.

Tất cả bọn thuộc hạ Hoàng Nhan Trổ thấy cái chết của đồng bọn mà chỉ biết đứng chôn chân một chỗ. Đến lúc Cát Nhược trụ thân cả bọn vô hình trung lùi luôn về sau một bộ, lấm lét nhìn chàng như nhìn hung thần khủng bố.

Cát Nhược buông ra từng tiếng một:

- Hoàng Nhan Trổ ở đâu ?

Tất cả bọn thuộc hạ phân đàn Vô Thân giáo nhìn nhau, rồi đồng loạt lao vào Cát Nhược. Người thì kiếm, kẻ thì chưởng. Tứ phương, tám hướng đều có ảo lực vỗ vào thân anh Cát Nhược.

Bọn Vô Thân giáo như bầy thiêu thân chực bầu lấy Cát Nhược.

Cát Nhược không dần được nộ khí, ngọn Tàn Sát Lệnh vụt lóe lên, cùng với tiếng thét của chàng:

- Tàn Sát Lệnh !

Thiết trượng vùn vù như con giao long mà cái đầu là huyết lâu đỏ rực, nhe hai hàm răng lồm chồm. Từng đạo tử quang xanh lè trở ra dày đặc, xèn xẹt tạo ra màn lưới tử thần trùm lên đầu bọn thuộc hạ Hoàng Nhan Trổ.

âm! âm! âm!

Thây đua nhau ngã xuống, máu phun ra thành sông, và khi Cát Nhược thu hồi Tàn Sát Lệnh thì hiện trường là một bãi tha ma với những cái xác không toàn thây. Kẻ thì cụt đầu, người vỡ đan điền. Một sự khủng bố vô tiền khoáng hậu mà giang hồ từ trước tới nay mới xảy ra lần đầu.

Cát Nhược băng mình vào trong phân đàn Vô Thân giáo. Mặt chàng bây giờ đúng là vẻ mặt của phán quan nơi diêm đình. Có lẽ máu hận, cùng với những cái chết khủng bố do chính Tàn Sát Lệnh tạo ra, đã khiến tâm thần Cát Nhược như bất định, chỉ biết có giết, và giết.

Bên trong vắng ngắt như chẳng còn ai nữa.

Cát Nhược quát lớn:

- Hoàng tặc hãy ra đây đi...

Chàng trở thuật Vô Hình bộ pháp chạy khắp tổng đàn, nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấy bóng Hoàng Nhan Trở đầu. Cát Nhược quay trở ra.

Chàng hít chân khí thật sâu, dụng luôn Tàn Sát Lệnh phóng ra những tia tử quang khủng bố. Và chỉ trong vòng ba lần trở oai lực Tàn Sát Lệnh, tòa phân đàn Vô Thần giáo chỉ còn là đồng gạch đổ nát, điêu tàn.

o0o